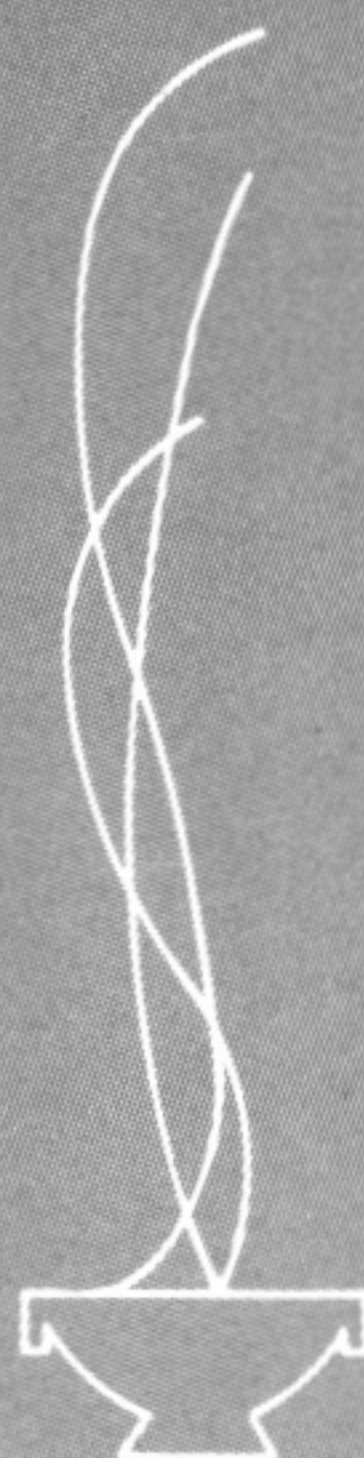

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ

τεύχος 4ο

Ιούλιος — Αυγούστος 1986

Διμηνιαία έκδοση

του Εθνικού Συνδέσμου Διπλωματούχων Νοσοκόμων Ελλάδος

«ΥΓΕΙΑΣ ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ»

ΕΣΔΝΕ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Εθνικός Σύνδεσμος
Διπλωματούχων Νοσοκόμων Ελλάδος
Πύργος Αθηνών, Γ' κτίριο, 2ος όροφος
Μεσογείων 2 115 27 ΑΘΗΝΑ
Τηλ.: 77 02 861

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ε. Δημητρίου
Β. Λανάρα
Μ. Μαλγαρινού

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Μαρία Μαλγαρινού
Καθηγήτρια ΤΕΙ Αθηνών
Πύργος Αθηνών - Γ' Κτίριο
2ος όροφος - 115 27 ΑΘΗΝΑ

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

Φωτοστοιχειοθεσία - Σχεδιασμοί
Εξώφυλλο - Εκτύπωση

Κατεχάκη & Αδριανείου 3 - 115 25 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 67 14 371 - 67 14 340

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Νοσηλεύτριες/-ές	_____	1000 δρχ.
Σπουδάστριες/-ές	_____	500 δρχ.
Οργανισμοί - Εταιρείες -		
Βιβλιοθήκες	_____	1500 δρχ.
Εξωτερικό	_____	15 \$
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ		170 δρχ.

Εγγραφές συνδρομητών περιοδικού
BHTA medical arts

1. Πορίσματα και προτάσεις ΙΓ' Πανελληνίου Νοσηλευτικού Συνεδρίου ΕΣΔΝΕ (Σέρρες, 20-22 Μαΐου 1986).....	113
2. Μια Αφρικανίδα Αδελφή διηγείται <i>Ιωάν. Στεφανίδου</i>	117
3. Πρωτοβάθμια Νοσηλευτική <i>Αγγ. Κουβέλη</i>	123
4. Πού πρέπει να εκτελείται η ένεση ινσουλίνης <i>Εἰρ. Γουλιά</i>	135
5. Στη μνήμη της Ουρανίας Λεβεντίδου-Νοστράκη <i>Ελ. Σπυροπούλου</i>	138
6. Ενημέρωση	139
7. Οδηγίες για τους συγγραφείς	140

ΜΙΑ ΑΦΡΙΚΑΝΙΔΑ ΑΔΕΛΦΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ

Ιωάννα Στεφανίδου

Διπλωματούχος Αδελφή Νοσοκόμος

Στο μεγάλο δάλαμο του Γενικού Νοσοκομείου του Kadel, όλα είναι ήσυχα απόγε. Ο Kambeto, ο εφημερεύων ιατρός της κλινικής, πέρασε από τους αρρώστους του και άφησε τις οδηγίες στην υπεύθυνο αδελφή της νύκτας.

Η νεαρή Zambí, με το μαύρο πρόσωπο και τα ζωηρά μεγάλα της μάτια, μέσα στη λευκή της στολή, καθισμένη τούτη την ώρα στο γραφείο, ρίχνει μια προσεκτική ματιά στην καρτέλα των εισαγωγών. Ποιοί νάναι και τι νάχουν οι καινούργιοι της άρρωστοι; Διαβάζει αργά. Μουγκέτε Γκαλούμε: Καρδιακή ανεπάρκεια· Τσινάγκα Μπέτου: Αβιταμίνωση, εγκεφαλική ελονοσία, Μόγιο Σάντε: Βαριά κατάσταση, παντελής έλλειψη λευκώματος. Εδώ σταμάτησε. Σφίχτηκε η καρδιά της και χτύπησε κάπως αλλιώς. Άνοιξε το παράθυρο για να μπει μέσα λίγος αέρας.

Ο δάλαμος, οι άρρωστοί της, οι οδηγίες, ακόμη και ο μικρός Μόγιο, που ήταν τόσο βαριά απόγε, έφυγαν από μπροστά της. Κάτι μουντές θλιβερές μέρες έρχονται στη σκέψη της.

Ήταν δεν ήταν τότε στα δέκα της χρόνια. Βλέπει μπροστά της και θυμάται σαν νάταν χδές ακόμη, την καλή της μάνα. Την κολόγνωνη, υψηλή Καλούζα, όπως την έλεγαν οι γείτονισές της.

Τρία τάχε φέρει στον κόσμο και τα ανάστησε μόνη αυτή. Με τι; Πώς; Θυμάται και βουρκώνει η Ζάμπι. Τρία στόματα... τρεις παιδικές υπάρξεις, που ανέμελα περιμένουν κάθε φορά κάτι να βρουν να βάλουν στο στόμα τους χωρίς να συμμερίζονται τον πόνο, τη φτώχεια και την έγνοια της μάνας τους.

Δύο-τρεις ρίζες από μαΐσι και άλλες τόσες από τσιτέκο είχαν απομείνει σε έναν αφρόντιστο κήπο, φυτεμένες από τα χέρια του συντρόφου της, που χρόνια τώρα τους άφησε, πηγαίνοντας τάχα να βρει δουλειά κι είπε πως θα γυρίσει ξανά. Μα... που να φανεί..., δες τούτος ο πόνος, δες η αναφαγιά και η φτώχεια, λίγο-λίγο την έριξαν άρρωστη την Καλούζα.

Κι η Ζάμπι, το λεπτό τότε, μικρό κορίτσι, σήκωσε πάνω της, στους παιδικούς της ώμους, το βάρος της μάνας. Πονετική και ευαίσθητη όπως ήταν, δεν έφευγε από το πλευρό της. Κείνες τις ατέλειωτες ζεστές νύχτες άνοιγε, λεπτό το λεπτό, τα πονεμένα της μάτια κι αφουγκραζόταν το βαρύ και γρήγορο ανασαμό της.

Τα μικρά κοιμόντουσαν ανέμελα κι ήσυχα πιο κει, πάνω στην γάδα. Η μάνα άρχισε να ανασαίνει πιο βαριά. Σιγάνοιζε τα μάτια. Κάτι γέλιζε. Κάτι ήθελε να πει. Άπλωσε με κόπο τα χέρια της και έκανε να γνέγει προς τη

Ζάμπι. Η καρδιά της Ζάμπι χτύπησε δυνατά καθώς την είδε έτσι. Σαν ένοιωσε τη ζεστάδα του χεριού της, πάνω στο σγουρόμαλο κεφάλι της, ένα δάκρυ κύλισε άδελά της και έπεσε καυτό πάνω στο στήθος της. Έσκυψε η Ζάμπι ν' ακούσει τα γελίσματα της μάνας της. Δεν της είπε πολλά. Δεν μπορούσε άλλωστε να μιλήσει. Μίλησε όμως η πιστή της καρδιά και είπε τούτα τα μεγάλα δυνατά λόγια. Έχει ο Θεός, Ζάμπι, για τα ορφανά. Έτσι έλεγε εκείνος ο παπούλης που πέρναγε συχνά από τούτη τη γειτονιά... πάνω σε κείνη την γάδα, που την κρατά για κειμήλιο η Ζάμπι ακόμη, με τούτα τα λόγια άφησε την τελευταία της πνοή η μάνα της, η Καλούζα. Από τότε, όλα βουβάθηκαν σε κείνο το φτωχικό τους, χορτάρινο καλύβι κι η πείνα πιο πολύ απειλούσε κι αυτή τη ζωή τους.

Τι μπορούσε να κάνει η μικρή Ζάμπι τούτα τα ορφανά. Μαραζωμένα και νηστικά κούρνιαζαν στην αγκαλιά της και αμίλητα κοιτάγαν τα πονεμένα της βλέμματα. Πόσο θα άντεχαν έτσι; Ο κήπος τους μαράθηκε κι αυτός. Κάτι ξερομασούσαν πότε από τον ένα και πότε από τον άλλο. Γρήγορα τα βρήκε η αρρώστια. Πυρετός, σπασμοί, ελονοσία και αβιταμίνωση. Πάει να θυμηθεί τη σκηνή την ώρα κείνη που τάπερναν τόσο βιαστικά από την αγκαλιά της για να σώσουν, να τα γιατρέγουν, να τους δώσουν ζωή. Ναι. Έπρεπε ο Γκαραμελούμε κι ο Νιγκάλα της να μη πεθάνουν. Σ' αυτή τα επιμυστεύθηκε εκείνο το βράδυ η δύστυχη μάνα, η καλόγνωμη Καλούζα. Έχει ο Θεός για τα ορφανά, της είχε πει τότε...

Περίμενε κάθε μέρα, μόνη κι έρημη μέσα στο καλύβι της η μικρή Ζάμπι, χωρίς την ελπίδα πως δ' άκουγε πάλι τη φωνή του Γκαραμελούμε και του Νιγκάλα της. Τάχα θα ζήσουν; Θάβρισκαν γιατριά; Θα ζέσταιναν την αγκαλιά της; Θα ξανάπεζαν στην αυλή; Έχει ο Θεός για τα ορφανά μάνα, γέλισε τότε και σαν ν' άκουσε βήματα στην πόρτα. Ποιός ήταν; Δεν περίμενε κανέναν αυτή απόγε. Κι ήταν τόσο μουντός ο καιρός που έμοιαζε με τη συννεφιασμένη της γυχή. Ναι. Δεν γελάστηκε· ήταν η Μάμα Τούμπα πούχε μέρες να φανεί. Συχνά περιδιάβενε από το φτωχικό της, η καλή γειτόνισσα, παλιά φίλη της καλόγνωμης Καλούζας.

Πώς φωτίστηκαν όλα γύρω μόλις άρχισε να της μιλά η Μάμα Τούμπα. Σαν ν' άνοιξε ο ουρανός. Σπίδισαν με ελπίδα τα μάτια. Το φως της λάμπας λες κι έγινε πιο φωτεινό και στο φτωχικό της σαν να άκουγε μύριες γλυκόνυχες φωνές. Ανταύγιες φωτεινές ξεχύθηκαν από την παιδική της καρδιά. Ναι! Έρθε το μήνυμα. Έφτασε η είδηση. Την έφερε η Μάμα Τούμπα κείνο το βράδυ. Είναι αλήθεια. Ζει ο Γκαραμελούμε και ο Νιγκάλα της. Μάνα μου έχει ο Θεός για τα ορφανά, μούπες και βγήκες αληθινή.

Ανασιάστηκε στη δέση της η Ζάμπι. Έδεσε σφιχτά στη μέση της την κλαρωτή της πάνα και άρχισε επίμονα να ρωτά τη Μάμα Τούμπα. Ήθελε να μάθει, ν' ακούσει, ποιά ήταν εκείνα τα ευλογημένα χέρια που δεν πρόφτασε από το κλάμα της, τότε, να τα δει. Θυμόταν μόνο κάτι λευκές στολές, που κάλυπταν με τόση χάρη κι απλότητα κάποιες σεμνές σιλουέτες κι είπαν τό-

τε, ότι ήταν αδελφές. Αυτά της είπε η Μάμα Τούμπα. Πώς έσκυαν τότε με τόση στοργή, φροντίδα και αγάπη στον Γκαραμελούμε και το Νιγκάλα και έδωσαν στο Ιατρείο τους, εκεί στη Μισσιόν, τις πρώτες βοήθειες, ώσπου να φτάσουν στο νοσοκομείο του Kadel για να μπει στις νηματοειδείς φλεβίτσες τους ο πρώτος λευκωματούχος ορός. Αυτές είδαν το φάσμα του θανάτου μπρος στα μάτια τους.

Με τη γρήγορη και σωστή φροντίδα, με την άμεση παρακολούθηση και τη φαρμακευτική αγωγή στο Νοσοκομείο, μπόρεσαν οι αδελφές, πρώτες αυτές, να δουν και να χαρούν τα έντονα πλέον και ελπιδοφόρα σημάδια της ζωής πάνω σε κείνα τα παιδιά, στον Γκαραμελούμε και το Νιγκάλα. Φτερά πήραν τα πόδια τους κι έτρεξαν οι ίδιες μια κατοπινή όχι μακρινή μέρα κι απίδωσαν, γεμάτες βαθιά ικανοποίηση, στην αγκαλιά της Ζάμπι τα δύο της αδέρφια, γιατρεμένα πια.

Από τη μέρα εκείνη άρχισε μια ιστορία γνωριμίας με αυτές τις Ελληνίδες, ορθόδοξες αδελφές, πούρδαν στον τόπο τους, στη μακρινή Αφρική, για το λαό τους, για να μοιραστούν τον πόνο του, να ακούσουν τον αναστεναγμό του, τις αναζητήσεις του, να του δέσουν τις πληγές, να του μιλήσουν για την αλήθεια, να του δείξουν το δρόμο προς το φως, την ορθοδοξία, την αληθινή πίστη.

Αυτή την όμορφη ιστορία θα τη θυμάται σε όλη της τη ζωή η Ζάμπι. Θα θυμάται το πρώτο εκείνο σκύρτημα της καρδιάς της σαν άκουσε το όνομα «Αδελφή» κι είδε τόσο μεγαλόπρεπη τη λευκή στολή της. Θα θυμάται όχι χωρίς συγκίνηση κείνο το μουντό βράδυ, τη Μάμα Τούμπα, το χαρούμενο μήνυμα, το ξαναζωντάνεμα, κείνη τη σπίδα που κρυφόκαιγε μέσα της κι έγινε όνειρο, ανυπόμονη κρυφή λαχτάρα κι έγινε ...ο πρώτος χρυσός οραματισμός για το μέλλον...

Αδελφή Ζάμπι... Ακούστηκε απαλή η φωνή μπροστά στο γραφείο της. Τίναζε γρήγορα το κεφάλι της κι αφήνοντας τις παλιές αναμνήσεις βρέθηκε στο δάλαμο 3, δίπλα στον μικρό Μόγιο. Θεέ μου... Δεν πίστευε στα μάτια της. Θαμπές στην αρχή ανάμεσα απ' τα πυκνά σπαθωτά φύλλα των φοινικόδενδρων, φάνηκαν οι πρώτες χρυσές ακτίνες του ήλιου γεμάτες ελπίδα για τη ζωή του μικρού Μόγιο. Ξαλάφρωσε η καρδιά της Ζάμπι σαν τότε χαρούμενο τώρα να παίζει με τις αχτίδες του ήλιου, ύστερα από τη φοβερή κρίσιμη νύχτα που πέρασε. «Να βγει ο ορός», είπε ο γιατρός. «Το παιδί πια μπορεί να τρέφεται από το στόμα». Χαρές μυστικές, ικανοποιήσεις βαθιές και εμπειρίες δυνατές για τη ζωή της Ζάμπι.

Τον πόνο συνταιριασμένο με τη χαρά πιότερο τον θυμάσαι και τον ζεις. Ο πόνος σε κάνει να υγώνεις το βλέμμα σου στον ουρανό, να νοιώδεις τη μικρότητα τη δική σου και του Θεού τη μεγαλωσύνη. Κι ακόμη να πιστεύεις ότι σ' Εκείνον ανήκει η ζωή, η πνοή και τα πάντα. Ο μικρός σταυρός που φορεί στο στήθος της η Ζάμπι από τότε που βαπτίστηκε εκεί στον Άγιο Ανδρέα, αυτό της θυμίζει τώρα. Το έμβλημα του έργου της. Σύμβολο δυσίας, προσφοράς, δύναμης μα και σύμβολο αληθινής χαράς και ικανοποίησης.

Γρήγορα γράφει το χέρι και χαρούμενο πετά τα γράμματα πάνω στην καρτέλα νοσηλείας του Μόγιο. Για όλους έχει ο Θεός μονολογεί... Σταμάτησε το χέρι να γράφει και η σκέψη συνεχίζει και αναπολεί.

Ήταν Κυριακή. Η εκκλησία του Αγίου Ανδρέα μετά τη θεία λειτουργία ήταν σχεδόν γεμάτη. Πώς την περίμενε τούτη τη μέρα χαράς του μεγάλου της αδελφού η Ζάμπι... Ο Γκαραμελούμε μπροστά της και το μυστήριο αρχίζει. Ευλαβικός ο Ιερέας απαγγέλει τις γεμάτες νόημα ευχές. Δύο ψυχές ευλογούνται από την εκκλησία για ν' αρχίσουν την καινούργια τους ζωή.

Σ' αυτή την ιερή σκηνή τους βρήκε μπαίνοντας λαχανιασμένος ο Νιγκάλα. Το βαρύ περιστατικό ενός παιδιού στην κλινική τους, τον καθυστέρησε. Έδωσε οδηγίες στον επιμελητή κι έφυγε βιαστικός... Δεν άντεξε τούτη τη στιγμή. Πήγε να τρικλίσει από συγκίνηση για τη χαρά και την ευλογία του αδελφού του.

Απαλοκαίει το καντήλι μπρος στην εικόνα του Χριστού και της Παναγίας. Όλα είναι τόσο αλλαγμένα τώρα σ' αυτό το σπιτικό τους... Πούναι η Μάνα, η καλόγνωμη Καλούζα να τους δει...

Γονατιστοί μέσα στη σιωπή, που τη διακόπτει κάπου-κάπου ο λυγμός, λυγμός τώρα ευγνωμοσύνης της Ζάμπι, στέλνουν την προσευχή τους, προσευχή ευχαριστίας τους στο Θεό Πατέρα.

Πέρασαν τόσα χρόνια... κι όλοι θυμούνται και δεν ξεχνούν και περισσότερο η Ζάμπι τα λόγια εκείνα της μητέρας και πώς η αγάπη στα πρόσωπα εκείνων των αδελφών ξανάδωσε τη ζωή στο σπιτικό τους και το φώτισε με το φως της ορθόδοξης πίστης.

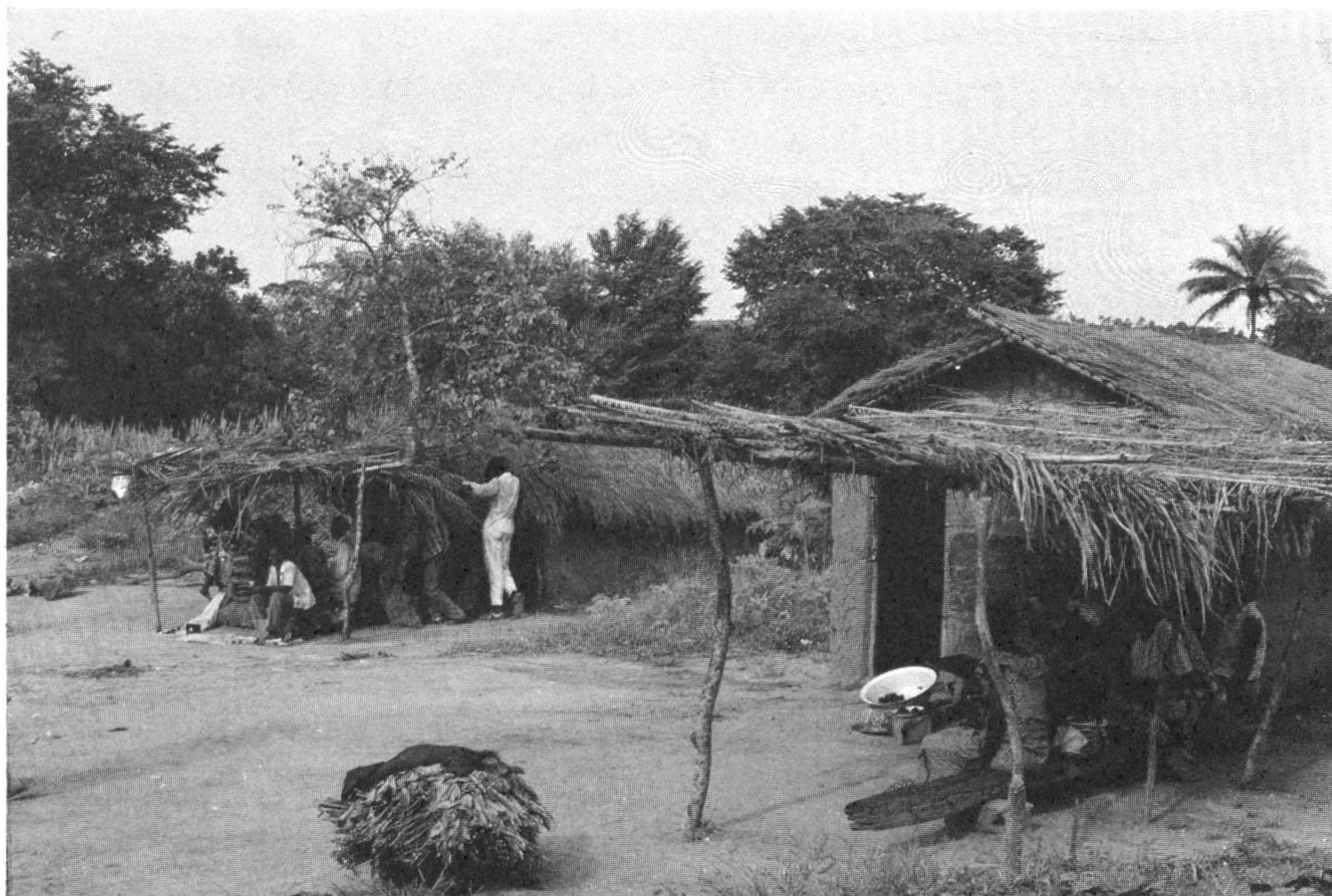
Η ζωή της Ζάμπι τώρα είναι ένας ύμνος προσφοράς κι αγάπης. Παιρνο-διαβαίνοντας χρόνια τώρα στους μακρινούς διαδρόμους του Νοσοκομείου, ανάμεσα στους αρρώστους της, δίπλα στη χαρά και στον πόνο, αυτό το μήνυμα και αυτή τη νότα – σαν τότε εκείνες οι αδελφές – δίνει μέχρι το τέλος.

Το βλέμμα της γίνεται φως ελπίδας στον απελπισμένο. Τα χέρια της απαλό δρόσιμα στο καυτό από τον πυρετό μέτωπο και τρυφερό χάδι στα παιδικά κεφαλάκια. Ο λόγος της εμπνευσμένος από το σαρκωμένο λόγο, πέφτει μάλαγμα τ' ουρανού στις ψυχές.

Όλοι την αναζητούν. Ο γέρος σαν ραβδί για να στηριχθεί, ο νέος σαν ιδανικό για να οραματισθεί, το παιδί σαν αδελφή για να αγαπήσει, το βρέφος σαν μάνα για να νοιώσει ασφάλεια κι όλοι σαν χριστιανή αδελφή για να τους δείξει το Χριστό και την Ορθοδοξία.

Εικόνα 1. Το ιατρείο στο οποίο η Ορθόδοξη Ελληνική Ιεραποστολή, που αποτελείται από τρεις Ελληνίδες Αδελφές, προσφέρει τις υπηρεσίες της στους ιθαγενείς της Κανάγκι του Ζαΐρ.

Εικόνα 2. Καλύβα (σπίτι) ιθαγενών σε κάποια περιοχή του Ζαΐρ.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Μεταξύ των αποφάσεων που πάρθηκαν στην πρώτη τριήμερη συνάντηση του νέου Διοικητικού Συμβουλίου του Διεθνούς Συμβουλίου Νοσοκόμων (ΔΣΝ) ήταν οι παρακάτω:

1. Η Επιτροπή "Professional Services" θα δώσει τον ορισμό του Νοσηλευτή, της Νοσηλευτικής, του Βοηθού Νοσοκόμου και του ειδικευμένου Νοσηλευτή.
2. Θα ορισθεί σύμβουλος για να προετοιμάσει κατευθυντήριες γραμμές που θα βοηθήσουν τους Εθνικούς Συνδέσμους να καθιερώσουν και να εφαρμόσουν κριτήρια για τη Νοσηλευτική Εκπαίδευση και την άσκηση του νοσηλευτικού επαγγέλματος.
3. Θα αναδεωρηθεί.
4. Στη σειρά των εκδόσεων "Caring for the Carers" θα δημοσιευθούν οι κατευθυντήριες γραμμές αναφορικά με τα μέτρα ασφαλείας για τους Νοσηλευτές στο χώρο εργασίας.
5. Το δέμα του εορτασμού της Διεθνούς Ημέρας του Νοσηλευτή για το 1987 θα επικεντρωθεί.
6. Το ΔΣΝ για την τετραετία που τώρα άρχισε θα δώσει προτεραιότητα στην προετοιμασία Νοσηλευτών για διοικητικές και ηγετικές αρμοδιότητες και η Επιτροπή "Professional Services" θα αναπτύξει στρατηγική για την προετοιμασία ηγετικών νοσηλευτικών στελεχών, που θα συμμετέχουν τόσο στον προγραμματισμό όσο και στη διοίκηση των υπηρεσιών υγείας της κάθε χώρας. Ειδικότερα οι στόχοι είναι οι εξής:
 - (α) Οι Νοσηλευτές θα πρέπει να θεωρούνται υπεύθυνοι για τον καθορισμό κριτηρίων καλής λειτουργίας και τη διοίκηση των νοσηλευτικών υπηρεσιών, όπου παρέχονται υπηρεσίες υγείας και να συμμετέχουν στη δημιουργία της πολιτικής (φιλοσοφίας) του ιδρύματος.
 - (β) Οι Νοσηλευτές να κατέχουν κεντρικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, όπου καθορίζεται η πολιτική της υγείας και να κάνουν τον προγραμματισμό και να διοικούν τις υπηρεσίες της χώρας τους όπου παρέχεται νοσηλευτική φροντίδα.
 - (γ) Οι Νοσηλευτές να κατέχουν κεντρικές θέσεις σε διεθνείς οργανισμούς και να προγραμματίζουν τις υπηρεσίες και να κατευθύνουν τα εκάστοτε προγράμματα που εφαρμόζουν (προσφέρουν) αυτοί οι οργανισμοί.

Τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου που η εκλογή τους έγινε τον Ιούνιο του 1985 στο Συνέδριο των Εθνικών Αντιπροσώπων στο Tel Aviv του Ισραήλ είναι:

Nelly Garzon, Colombia, Πρόεδρος
Helen Glass, Canada, Πρώτη Αντιπρόεδρος
Kristen Stallknecht, Denmark, Δεύτερη Αντιπρόεδρος
Joyce Motley, New Zealand, Τρίτη Αντιπρόεδρος
Sarah R. Addison, Ghana, Μέλος
Trenor Clay, UK, Μέλος
Beryl A. Deraneson, India, Μέλος
Moriah Galili, Israel, Μέλος
Hean Grayson , Trinidad and Tobago, Μέλος
Merel L. Hanson, Jamaica, Μέλος
Hiroko Mihami, Japan, Μέλος
Barbara Nichols, USA, Μέλος
Ruth Quenzer, Switzerland, Μέλος
Marthe Onivey, Norway, Μέλος
Vichiey Thanilab, Thailand, Μέλος

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ είναι έκδοση του Εθνικού Συνδέσμου Διπλωματούχων Νοσοκόμων Ελλάδος, και έχει στόχο τη συνεχή επιμόρφωση των Νοσοκόμων στις νέες αντιλήψεις και επιστημονικές εξελίξεις της Νοσηλευτικής, την προαγωγή της Νοσηλευτικής και ακόμη την ενημέρωση των αναγνωστών της στα νέα του κλάδου.

Η ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ δέχεται για δημοσίευση άρθρα από οποιονδήποτε ενδιαφέρεται να δημοσιεύσει στο περιοδικό αυτό υλικό με περιεχόμενο Νοσηλευτικού κυρίως ενδιαφέροντος.

Επιστολές προς τη Συντακτική Επιτροπή – νοσηλευτικού περιεχομένου –, γίνονται επίσης δεκτές για δημοσίευση, εφόσον κριθεί ότι παρουσιάζουν κάποιο ενδιαφέρον.

Όλα τα άρθρα, που υποβάλλονται, κρίνονται από τη Συντακτική Επιτροπή του περιοδικού, που διατηρεί το δικαίωμα να προτείνει τροποποιήσεις ή να απορρίπτει τα άρθρα που δεν είναι γραμμένα σύμφωνα με τις οδηγίες για τους συγγραφείς. Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Η γλωσσική ομοιομορφία των άρθρων είναι απαραίτητη. Τα άρθρα, που υποβάλλονται για δημοσίευση, πρέπει να είναι γραμμένα στη δημοτική και με μονοτονικό.

Τα άρθρα στέλνονται σε δύο αντίτυπα δακτυλογραφημένα σε διπλά διαστήματα από τη μια όψη λευκού φύλλου και με σχετικά μεγάλο περιθώριο (4 cm), στα γραφεία του ΕΣΔΝΕ.

Στην πρώτη σελίδα κάθε άρθρου σημειώνεται το ονοματεπώνυμο και ο τίτλος του συγγραφέα(-ων) με πλήρη διεύθυνση και τηλέφωνο. Όλα τα άρθρα συνοδεύονται οπωσδήποτε από περίληψη στην Ελληνική και στην Αγγλική. Η έκταση της περίληψης δεν πρέπει να είναι μεγαλύτερη από 200 λέξεις.

Οι βιβλιογραφικές παραπομπές μέσα στο κείμενο ακολουθούν το σύστημα Harvard. Αναφέρονται το επώνυμο του συγγραφέα και το έτος δημοσίευσης. Όταν οι συγγραφείς είναι δύο, σημειώνονται τα επώνυμα και των δύο, π.χ. Brown and Taylor 1963. Όταν οι συγγραφείς είναι πολλοί, χρησιμοποιείται το διεθνές σύμβολο et al μετά το επώνυμο του πρώτου. Όταν σ' ένα σημείο του κειμένου αντιστοιχούν πολλές παραπομπές ακολουθείται χρονολογική σειρά, π.χ. Brown 1959, Taylor 1963, Smith 1969. Δύο εργασίες του ίδιου συγγραφέα με το ίδιο έτος δημοσίευσης αναφέρονται σαν α και β.

Η σύνταξη του βιβλιογραφικού καταλόγου γίνεται αλφαβητικά με βάση το πρώτο γράμμα του επωνύμου του πρώτου συγγραφέα.

Οι συγγραφείς έχουν το δικαίωμα μιας τυπογραφικής διόρθωσης. Εκτεταμένες μεταβολές δεν γίνονται δεκτές.

Εικόνες και διαγράμματα στέλνονται στο πρωτότυπο. Οι πίνακες και τα διαγράμματα γράφονται με σινική μελάνη, οι δε εικόνες στέλνονται σε φωτογραφίες ή διαφάνειες.

Τα δημοσιευόμενα άρθρα, εικόνες και διαγράμματα αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία του περιοδικού και για την αναδημοσίευσή τους είναι απαραίτητη η άδεια της Συντακτικής Επιτροπής και του συγγραφέα.